

De expensis, & meliorationibus.

hec mala fides quia tādē emit multum differt à mala fide auctoris, vel ab ea quā ipsemet haberet si nō emisset, & causam ab alio haberet, & tamen vtraque mala fides, ideo contra hunc emptorem malę fidei non conceditur petitio hereditatis, & contra autorem proculdubio concederetur ex regula text. in. l. regulariter. ff. de peti. heredita. In quo singularis est traditio Baldi in. l. mala fide. C. de conditione ex lege, ibi triplicem constituit malę fidei possessorem, improbū qui à non domino sciēter emit, improbiorem qui à fure, quem furem nouit, improbiissimū ipsum furem constituit, mala enim fides quę in his reperitur circa iuris effectus variē operatur: Vt patet ex dicto. §. sed si quis sciens: non enim negamus non esse malę fidei prædatorem, sed illud fatemur abundare in eo malam fidem, propter inuasionem violentam & iniuriosam, dolum & rapinam. Ex quo facilis est responsio ad ea quę adduxit ipsemet dominus Frāsciscus, vt nulla differentia sit inter furem prædonem & reliquos malę fidei possessores, fatemur enim omnes esse in mala fide, cæterum contendimus, eā malam fidem potentiorē esse, & latius abundare in prædone quam in reliquis possessoribus, idque patet ex dicto. §. sed & si quis sciens vnde propter hanc abundantiam malę fidei iuris effectus latius, vel strictus impartimur. Vnde nimirū quod in fure expensę necessarię non conseruentur, ex dict. l. in reliquis vero possessoribus malę fidei conseruentur, quia nō est inuasio, nec violenta occupatio, & ita iureconsulti si rectē inspiciantur ex abundantia malę fidei quam variē inspiciūt, secundum varias causarum circūstantias hos vel illos malę fidei effectus concedunt vel negant, nihil in hoc solliciti de nominis Ethymo. & propria significatione, cum enim prædo à præda dicatur, vt notat Platea in. l. ab his. C. de nauicula rijs. lib. 2. in principio, & in. l. nec casu. C.

de discussoribus, lib. 10. qui veram significationem huius nominis præda non est affectus, ea autem est, quam tradit Gellius noctium acticarum, lib. 13. cap. 24. ex Cicerone in oratione quam dixit de lege Agraria, vt nomine præde intelligamus corpora ipsa quę capta sunt in prælio, & nomine manubiarum pecunia redacta ex præda, vnde prædo est is qui in bello aliquid coepit. Inde trahitur ad quemcunque inuasorem, postremo ad simplicem malę fidei possessorem, & ita promiscue iureconsulti vtuntur, quod probo manifestissimo argumento, repetito eo quod adduximus proximo capit. numer. 13. scilicet, quod fur & violentus prædo propter delictum amittat expensas factas in colligendis fructibus, quod probauimus ex. l. si seruus seruum. §. si oliuam. ff. ad legem Aquiliam. Ibi enim fructus ipsi furto subrepti à prædone vendicantur, & ratio nulla habetur de expensis, qui fructus licet ibi vendicatur vt corpus, scilicet vas aureum vel argenteum subreptum vendicaretur, adhuc tamen nisi ibi intercessisset iniuriōsa illa occupatio expensę recuperarentur, cū enim iureconsultis ibi expensarum factam esse donationem asseueret, merito colligendum est deducendas alias fore, nisi furti qualitas & inuasionis obstaret, alias frustra & otiose facte esset mentio de expensis à iureconsulto in dicto. §. si oliuam. Igitur ibi non deducuntur quia factę fuerunt à fure inuadente & delictum committente: quod si hoc nomen prædo proprie reciperetur, pugnaret ex diam. retro cum dict. §. si oliuam. text. in. l. si à patre. §. fina. ff. de petit. hered. vbi Paulus iureconsultus prædoni concedit expensas, quas furi negat in dicto. §. si oliuam. Vlpianus. Igitur verbum illud prædo variē accipitur à iureconsultis, aliquando pro simplici malę fidei possessore, vt in dict. §. fina. dictę. l. si à patre, vbi Paulus fructus inquit intelliguntur deductis impensis